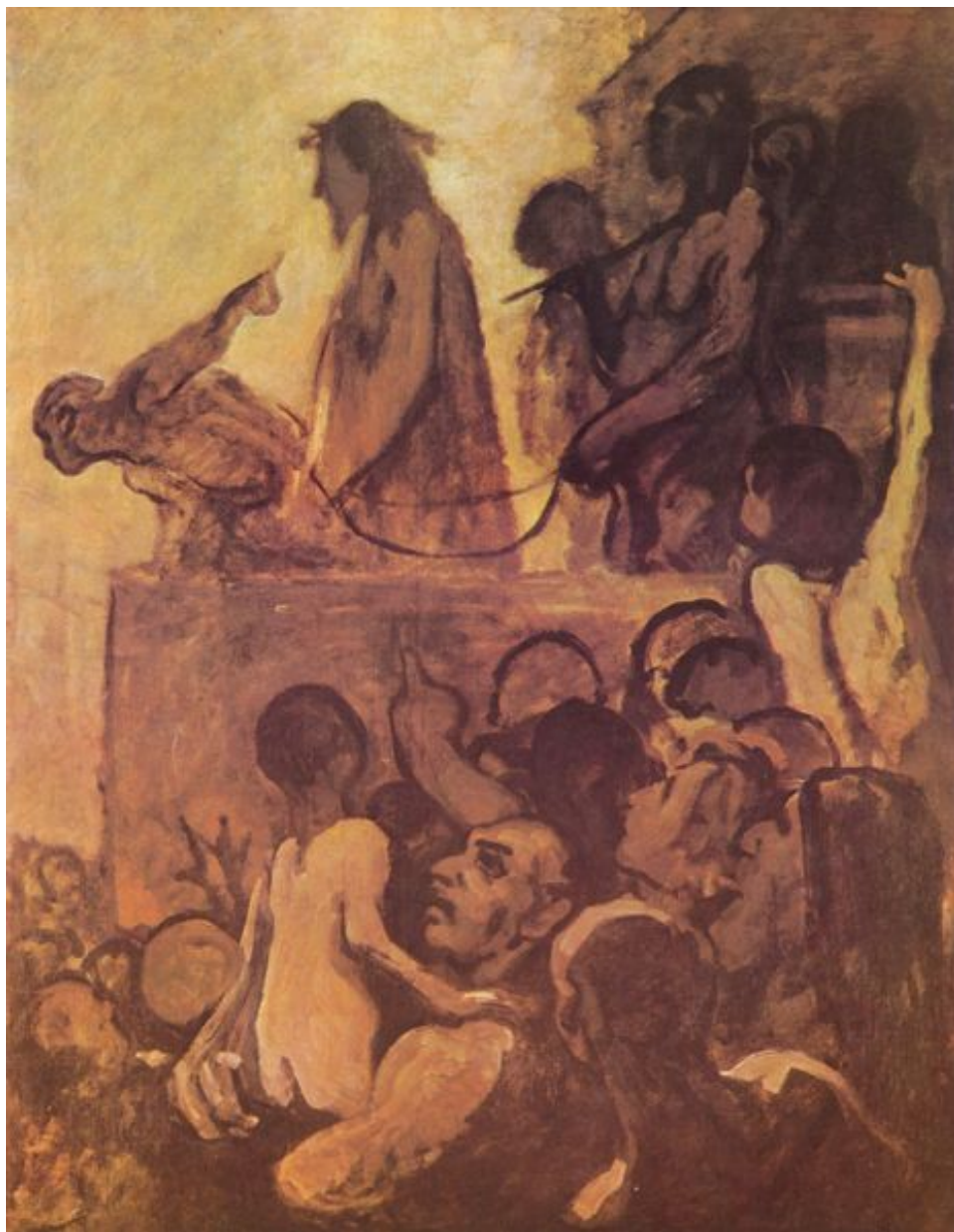

Reményik Sándor

Pilátus

(Jn 19,22)

A pörnek vége. Elvégeztetett...
Véres a kereszt tövében a fű.
A helytartóban forr a néma düh
S egy gondolat tépi a másikat.

„Rongy csőcselék, én unlak titeket,
Unom a vágyatok, a hitetek,
A papjaitok ragyogó ruháját,
A mellükverő messiásokat,
A nap hevét ez átkos ég alatt,
A zagyva szókat, buja színeket,
És magamat és uramat, a császárt,
Ki bírónak tett ilyen nép felett.

"Feszítsd meg!" üvöltötték a fülembe.
Amíg unottan odalöktem nekik.

Szegény bolond! Pedig csak álmodott,
Csak álmodott egy létráról az égig.
Csak álmodott, de ezeknél tán szebben.
Már szürkül fenn a Koponyák hegye -
Vajjon álmodik-e még a kereszten?

Valamit szólt nekem az igazságról,
Azután némán vérzett, ragyogott.
Gúnnyal kérdém: az igazság micsoda?
Felelé: "én vagyok".

Eh, hát kicsoda nekem ez az ember?!

A csőcselék morajlott mint a tenger,
Én untam, untam amazokat, ezt is.
Egy messiással több vagy kevesebb,
Pilatus lelke nem lesz nehezebb
És könnyebb tán ez istenverte föld,
Untam a dolgot. Odalöktem. Vége.

"De jaj! vajjon kire szállott a vére?!"

Az alkony megy, az est, az éj leszáll,
De a helytartó nyugtot nem talál.

"Feszítsd meg!" üvöltötték a fülembe
És nekem nem volt elég fegyverem,
Nem volt elég lándzsásom odakünn,
Vagy - vagy üres volt talán a szívem?

Eh mit bánom én, a bölcs szív üres,
Bús madarak, el a szívről, hess!

"Feszítsd meg!" üvöltötték a fülemben.
Mi közöm hozzá? feszítsétek hát,
Te véres kezű, szennyes csőcselék,
Feszítsd, feszítsd meg hát a Messiást!
Él-e, meghal-e, egy marad az átok,
Isten se váltja meg ezt a világot.
Mi közöm hozzá? Feszítsétek hát!
Vigyétek! - Vitték. A kereszten holt.
Ki tudja, talán mégis király volt!"

Csend most. De hallga! most az éj kopog,
Pilatus pitvarában a papok.
„Uram, mi véled egyet így nem értünk,
Ahogyan írtad, botránkozás nekünk,
Rexnek, Uram, csak ő mondta magát,
Nem készítetted jól a Golgothát!"

Ni, milyen furcsa rőt láng a szemén!
Ím kővé vált a nádszál: oly kemény.

(Odafenn csendbe hallgat a kereszt.)
Pilatus nő, ahogy beszélni kezd:
„A Messiástok megmenteni késtem,
De négy betűt a keresztjébe véstem,
E négy betű az én becsületem,
Hajótöröttségem utolsó roncsa,
Hitetlen hitem, büszke makacsságom,
Egy akarat az akaratlanságon.

E négy betű az én becsületem.
Hadesre! ez a négy betű marad!
Ha alá kéne temetnem e várost,
Rómát, az Imperatort, magamat:
E négy betű az én becsületem!!

Papok, zsidók, hozzátok szólok nyíltan,
Halljátok: amit megírtam, megírtam.”

Benn csönd, de künn az éj zsoltárba kezd
S áll a zsoltáros éjben a kereszt